

บทที่ 5

แรงจูงใจที่จะอยู่เมืองพัทยา

เมื่อทราบถึงแบบแรงจูงใจของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกจุดหมายปลายทางที่ทำให้ผู้ย้ายถิ่นตัดสินใจย้ายมาเมืองพัทยาแล้ว ในบทนี้จะเป็นการศึกษาถึงแนวโน้มในการย้ายถิ่นของกลุ่มตัวอย่างว่าจะย้ายไปที่อื่น หรือจะคงอยู่ในเมืองพัทยาต่อไป และมีเหตุผลใดเป็นแรงจูงใจให้มีความต้องการเช่นนั้น ซึ่งจะพิจารณาจากความคิดเห็นของผู้ย้ายถิ่นที่มีต่อการดำเนินชีวิตในเมืองพัทยา และแบบแผนในอนาคต โดยพิจารณาเป็น 3 ประเด็นดังนี้

1. ความพึงพอใจของประชากรตัวอย่างที่มีต่อเมืองพัทยา โดยเปรียบเทียบระหว่างสภาพความเป็นอยู่ต่างๆ ตลอดจนค่าครองชีพของเมืองพัทยากับสถานที่ที่เคยอยู่เดิม
2. ข้อดี-ข้อเสียของการใช้ชีวิตอยู่ในเมืองพัทยา และความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่เมืองพัทยากำลังประสบอยู่
3. แผนการในอนาคตของประชากรตัวอย่าง ในการเลือกที่จะอยู่เมืองพัทยาต่อไป หรือจะย้ายออกไปอยู่ที่อื่น

5.1 ความพึงพอใจของผู้ย้ายถิ่นที่เป็นประชากรตัวอย่างที่มีต่อเมืองพัทยา

แม้ว่าแบบแผนแรงจูงใจของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิงจะมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง แต่ลักษณะแรงจูงใจที่เด่นและมีความสำคัญมากไม่ว่าจะเป็นในผู้ย้ายถิ่นชายหรือหญิงก็ตาม จะเป็นแรงจูงใจเพื่อความต้องการมาทำงานทำที่คิดว่าหรือรายได้มากกว่า ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบรายได้จากงานที่เคยทำมาก่อนที่จะย้ายมาเมืองพัทยากับรายได้จากงานที่ทำอยู่ปัจจุบัน และการเปรียบเทียบรายได้กับค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน จะเห็นว่าผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงจะมีรายได้ประมาณ 1,000-1,999 บาท มากที่สุด แต่เนื่องจากจำนวนของผู้ย้ายถิ่นที่ไม่ตอบคำถามเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างจากรายได้ที่ทำอยู่ปัจจุบันมีเป็นจำนวนเกือบครึ่งหนึ่งของทั้งหมด ดังนั้นอัตราค่าจ้างดังกล่าวจึงไม่สามารถจะใช้อ้างอิงได้อย่างแน่ชัด แต่เนื่องจากประมาณร้อยละ 75 ของผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างในปัจจุบันว่า ได้เงินมากกว่า และพอดีกับค่าใช้จ่าย

จ่าย รวมทั้งมีเหลือเก็บเป็นจำนวนมากว่าการไม่พอใช้ จึงแสดงให้เห็นว่าผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่ได้งานที่มีรายได้ดีกว่าเดิม โดยเมื่อพิจารณาแยกตามเพศจะเห็นว่า ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีอัตราส่วนร้อยละของการได้เงินมากกว่าที่เคยได้จากงานเดิมที่ทำ แต่เมื่อพิจารณาระหว่างรายได้กับค่าใช้จ่ายปัจจุบัน จะเห็นว่าผู้ย้ายถิ่นชายมีรายได้พอกับค่าใช้จ่าย และมีเหลือเก็บน้อยกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิง (ดูตาราง 5.1) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ย้ายถิ่นชายมีการใช้จ่ายเงินที่สูงกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิง อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงความพอใจในงานที่ทำอยู่ปัจจุบัน ผู้ย้ายถิ่นชายส่วนใหญ่จะมีความพอใจในงานมากกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิง เป็นจำนวนร้อยละ 90.7 และ 73.2 ตามลำดับ (ดูตาราง 5.2) และไม่คิดจะเปลี่ยนงานที่ทำเป็นจำนวนที่มากกว่าหญิงด้วย คือร้อยละ 64.9 และ 58.2 ตามลำดับ สำหรับผู้ที่คิดจะเปลี่ยนงาน ซึ่งมีเป็นจำนวนร้อยละ 37.6 (94) ของทั้งหมดนั้น มีความต้องการจะประกอบอาชีพทางด้านการค้ามากที่สุด โดยชายจะมากกว่าหญิง ร้อยละ 41.2 และ 33.3 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะตลาดแรงงานในเมืองพัทยาจะเกี่ยวกับงานทางด้านการค้าและการบริการเพื่อรองรับการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ

อัตราส่วนร้อยละของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง จำแนกตามรายได้ต่อเดือนจากงานที่ทำอยู่ปัจจุบัน,
รายได้ปัจจุบันเปรียบเทียบกับรายได้จากงานที่เคยทำมาก่อนที่จะย้ายมาเมือง
พทยา และรายได้จากงานที่ทำอยู่ปัจจุบันเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่าย

ลักษณะของรายได้	เพศ	ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)
<u>รายได้ปัจจุบันต่อเดือน (บาท)</u>				
น้อยกว่า 1,000		4.1	7.8	6.4
1,000 - 1,999		22.7	16.3	18.8
2,000 - 2,999		12.4	8.5	10.0
3,000 - 3,999		9.3	9.8	9.6
4,000 - 4,999		4.1	2.0	2.8
5,000 - 5,999		2.1	1.3	1.6
6,000 - 6,999		5.1	1.3	2.8
7,000 - 7,999		-	0.7	0.4
8,000 - 8,999		2.1	0.7	1.2
9,000 ขึ้นไป		2.1	3.3	2.8
ไม่ตอบ		36.1	48.4	43.6
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(97)	(153)	(250)
<u>รายได้จากงานปัจจุบันเปรียบเทียบกับงานเดิม*</u>				
ได้เงินมากกว่า		76.6	73.6	74.9
ได้เงินเท่ากัน		11.7	15.5	13.9
ได้น้อยกว่า		11.7	10.9	11.2
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(77)	(110)	(187)
<u>รายได้กับค่าใช้จ่ายปัจจุบัน</u>				
มีเหลือเก็บ		21.6	24.8	23.6
พอดีกับค่าใช้จ่าย		56.7	57.5	57.2
ไม่พอใช้		20.6	17.0	18.4
ไม่ตอบ		1.0	0.7	0.8
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(97)	(153)	(250)

* เนื่องจากจำนวนตัวอย่างของผู้ที่ทำงานปัจจุบันมี 250 คน และจำนวนตัวอย่างของผู้ที่เคยทำงานมาก่อนที่จะย้ายมาเมืองพทยา มี 187 คน ดังนั้น การเปรียบเทียบระหว่างรายได้จากงานปัจจุบันกับงานเดิม จึงมีจำนวนตัวอย่างทั้งหมด 187 คน

ตารางที่ 5.2

อัตราส่วนร้อยละของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง จำแนกตามความพอใจในงาน
ความคิดที่จะเปลี่ยนงาน และประเภทของงานที่ต้องการทำ

ลักษณะงานปัจจุบัน	เพศ	ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)
<u>ความพอใจในงานปัจจุบัน</u>				
พอใจ		90.7	73.2	80.0
ไม่พอใจ		9.3	20.3	16.0
ไม่ตอบ		-	6.5	4.0
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(97)	(153)	(250)
<u>ความคิดที่จะเปลี่ยนงาน</u>				
คิดที่จะเปลี่ยน		35.1	39.2	37.6
ไม่คิดจะเปลี่ยน		64.9	58.2	60.8
ไม่ตอบ		-	2.6	1.6
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(97)	(153)	(250)
<u>ประเภทของงานที่ต้องการทำ</u>				
เกษตรกรรม		5.9	3.3	4.3
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว		41.2	33.3	36.2
วิชาชีพ		11.8	10.0	10.6
ช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกร		17.6	-	6.4
บริการ		11.8	11.7	11.7
อื่นๆ :- งานที่ก้าวหน้า รายได้ดี		11.8	8.3	9.6
ไม่ตอบ		-	33.3	21.3
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(34)	(60)	(94)*

* เนื่องจากจำนวนตัวอย่างของผู้ที่ทำงานปัจจุบันมี 250 คน และจำนวนตัวอย่างของผู้ที่คิดจะเปลี่ยนงานมี 94 คน (ร้อยละ 37.6) ดังนั้น ประเภทของงานที่ต้องการทำสำหรับผู้ที่จะเปลี่ยนงานจึงมีจำนวนตัวอย่างทั้งหมด 94 คน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าส่วนใหญ่ทั้งชายและหญิงจะมั่งงานที่ได้รายได้สูงกว่าเดิม ร้อยละ 88.3 ของผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงจะมีความคิดเห็นว่า ค่าครองชีพในเมืองพัทธานันสูงกว่าที่เดิม โดยส่วนใหญ่จะมีความเห็นว่า เป็นเพราะการที่ข้าวของทุกอย่างมีราคาแพง (ดูตาราง 5.3) และเมื่อพิจารณาเกี่ยวกับปัญหาที่ผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงต้องประสบตั้งแต่มาอยู่เมืองพัทธาน ซึ่ง มีเป็นจำนวนร้อยละ 62.6 ของทั้งหมด พบว่า ส่วนใหญ่จะเป็นในเรื่องเงินที่ไม่พอใช้มากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาแยกตามเพศจะเห็นว่าผู้ย้ายถิ่นชายจะมีมากกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิง ร้อยละ 39.1 และ 33.7 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นในเรื่องรายได้กับค่าใช้จ่ายปัจจุบันที่ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีรายได้พอกับค่าใช้จ่าย และมีเหลือเก็บน้อยกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิง (ดูตาราง 5.1) นอกจากนี้ในผู้ย้ายถิ่นหญิงส่วนใหญ่จะมีปัญหาเกี่ยวกับงานที่ทำรองลงมา คือร้อยละ 28.3 ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีปัญหาเกี่ยวกับที่พักอาศัยรองลงมา คือร้อยละ 26.1 (ดูตาราง 5.4)

ตารางที่ 5.3

อัตราส่วนร้อยละของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง จำแนกตามความคิดเห็น
เกี่ยวกับค่าครองชีพในเมืองพัทยา

ค่าครองชีพ	เพศ	ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)
<u>ลักษณะค่าครองชีพ</u>				
สูงกว่าที่เดิม		88.3	88.3	88.3
พอๆ กับที่เดิม		6.8	7.1	7.0
น้อยกว่าที่เดิม		1.0	1.9	1.6
ไม่ตอบ		3.9	2.6	3.2
	<u>รวม</u>	100.0	100.0	100.0
		(103)	(154)	(257)
<u>เหตุผลที่ค่าครองชีพสูงกว่าที่เดิม*</u>				
ของแพงทุกอย่าง		78.0	69.1	72.7
เป็นเมืองท่องเที่ยว		7.7	24.3	17.6
อื่นๆ :- เงินเฟ้อ		5.5	-	2.2
ไม่ตอบ		8.8	6.6	7.5
	<u>รวม</u>	100.0	100.0	100.0
		(91)	(136)	(227)

*จำนวนตัวอย่างของผู้ที่มีความคิดเห็นว่าลักษณะค่าครองชีพในเมืองพัทยาส่งสูงกว่าที่เดิม มี 227 คน (ร้อยละ 88.3) ดังนั้นเหตุผลที่ค่าครองชีพสูงกว่าที่เดิมจึงมีจำนวนตัวอย่าง 227 คน

ตารางที่ 5.4

อัตราส่วนร้อยละของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิงที่พบปัญหาตั้งแต่มาอยู่เมืองพัทยา

ปัญหา	เพศ	ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)
<u>การมีปัญหา</u>				
มี		67.0	59.7	62.6
ไม่มี		33.0	40.3	37.4
	<u>รวม</u>	100.0	100.0	100.0
		(103)	(154)	(257)
<u>ลักษณะของปัญหา</u>				
ที่พักอาศัย		26.1	14.1	19.3
สุขภาพ		11.6	19.6	16.2
งานที่ทำ		15.9	28.3	23.0
เงินไม่พอ		39.1	33.7	36.3
อื่นๆ :- ความไม่ปลอดภัย		5.8	3.3	4.3
ไม่ตอบ		1.4	1.1	1.2
	<u>รวม</u>	100.0	100.0	100.0
		(69)	(92)	(161)

*จำนวนตัวอย่างของผู้ที่พบปัญหาตั้งแต่ย้ายมาอยู่เมืองพัทยา มี 161 คน ดังนั้น

ลักษณะของปัญหาจึงมีจำนวนตัวอย่างทั้งหมด 161 คน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเกี่ยวกับลักษณะโดยทั่วไปของเมืองพัทยากับสถานที่ที่เคยอยู่เดิมก่อนจะย้ายมาเมืองพัทยาในแง่ของรายได้ ลักษณะงาน และความพอใจในงาน ที่อยู่อาศัย เพื่อนบ้าน/เพื่อนร่วมงาน การคมนาคม การบริการทางการแพทย์ ความสะดวกสบายในการหาซื้อเครื่องอุปโภคบริโภค และการพักผ่อนหย่อนใจ ในตาราง 5.5 จะพบว่าผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิง ส่วนใหญ่จะมีความพอใจในเรื่องการคมนาคมมากที่สุด รองลงมาได้แก่ เรื่องความสะดวก

สบายในการหาซื้อเครื่องอุปโภคบริโภค และการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นจำนวนร้อยละ 79.8, 71.6 และ 70.8 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีขนาดพื้นที่ไม่ใหญ่นัก แต่มีถนนตรอกซอกซอยเป็นจำนวนมาก ประกอบกับผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในจังหวัดชลบุรีและกรุงเทพมหานครที่มีปัญหาเกี่ยวกับการจราจรติดขัดอยู่เสมอ โดยเฉพาะในกรุงเทพมหานคร ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างของผู้ย้ายถิ่นที่ย้ายมาอยู่ในเมืองพัทยา จึงมีความเห็นว่าการคมนาคมที่สะดวกสบายกว่าและจากการที่เมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญนี้เอง ร้านค้าที่ขายเครื่องอุปโภคบริโภค และในด้านสถานเริงรมย์ต่างๆ รวมทั้งสถานที่พักผ่อนหย่อนใจจึงมีมากเป็นธรรมดา ทั้งนี้เพื่ออำนวยความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยวและผู้ที่มาพักอาศัยอยู่ในเมืองพัทยา โดยเมื่อพิจารณาแยกตามเพศจะเห็นว่า ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีความพอใจมากกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิง ส่วนความเห็นในเรื่องของรายได้ ลักษณะงาน และความพอใจในงาน ผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงจะมีความเห็นว่าดีกว่าที่เป็นอยู่เดิมรองลงมา โดยผู้ย้ายถิ่นชายจะเห็นว่ารายได้ดีขึ้นมากกว่าหญิง เป็นจำนวนร้อยละ 69.9 และ 66.9 ตามลำดับ และมีความพอใจในงานมากกว่า ร้อยละ 68.0 และ 55.2 ตามลำดับ ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นชายและหญิงเพียงครึ่งหนึ่งของทั้งหมดที่เห็นว่า บริการทางการแพทย์ และที่อยู่อาศัยมีสภาพดีขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอัตราค่าเช่าของที่พัก และค่าบริการทางการแพทย์ที่ค่อนข้างสูง แม้ว่าจะมีความสะดวกสบายกว่าสถานที่เดิม จึงทำให้อีกครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง เห็นว่าบริการทางการแพทย์และที่พักอาศัย เท่าเดิม หรือเลวลงกว่าสถานที่ที่เคยอยู่เดิม โดยเฉพาะในส่วนของความคิดเห็นในเรื่องที่พักอาศัยที่ผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงมีความเห็นว่าเลวลงเป็นจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 24.3 และ 18.8 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับสภาพความเป็นอยู่ด้านอื่นๆ ส่วนความคิดเห็นประการสุดท้ายเกี่ยวกับเพื่อนบ้าน/เพื่อนร่วมงานของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง จะเห็นว่า มีอัตราส่วนร้อยละผู้ที่ยังคิดว่าเท่าเดิม เป็นจำนวนมากที่สุด เมื่อเทียบกับความคิดเห็นในเรื่องอื่นๆ ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งแสดงให้เห็นว่า เฉพาะในส่วนของผู้ย้ายถิ่นชาย/เพื่อนร่วมงานของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิงมากกว่า 1 ใน 3 ของทั้งหมด เห็นว่าไม่ค่อยมีความแตกต่างกันนักระหว่างเพื่อนที่สถานที่เดิมกับเพื่อนที่คบกันอยู่ในปัจจุบัน โดยเฉพาะเพศหญิง

ตารางที่ 5.5
การเปรียบเทียบสภาพทั่วไปของเมืองพัทยากับสถานที่ที่เคยอยู่เดิม
ก่อนจะย้ายมาเมืองพัทยา จำแนกตามเพศ

การเปรียบเทียบ สภาพทั่วไป	ดีขึ้น (%)	เท่าเดิม (%)	เลวลง (%)	ไม่ทราบ (%)	รวม (%)
<u>รายได้</u>					
ชาย	69.9	15.5	5.8	8.7	100.0
หญิง	66.9	11.7	13.6	7.8	100.0
<u>รวม</u>	68.0	13.2	10.5	8.2	100.0
	(175)	(34)	(27)	(21)	(257)
<u>ลักษณะงาน และความ</u>					
<u>พอใจในงาน</u>					
ชาย	68.0	21.4	3.9	6.8	100.0
หญิง	55.2	25.3	11.7	7.8	100.0
<u>รวม</u>	60.3	23.7	8.6	7.3	100.0
	(155)	(61)	(22)	(19)	(257)
<u>ที่อยู่อาศัย</u>					
ชาย	47.6	28.2	24.3	-	100.0
หญิง	52.6	27.9	18.8	0.6	100.0
<u>รวม</u>	50.6	28.0	21.0	0.4	100.0
	(130)	(72)	(54)	(1)	(257)
<u>เพื่อนบ้าน/เพื่อนร่วมงาน</u>					
ชาย	46.6	33.0	15.5	4.9	100.0
หญิง	42.2	44.2	9.1	45.0	100.0
<u>รวม</u>	44.0	39.7	11.7	4.7	100.0
	(113)	(102)	(30)	(12)	(257)

ตาราง 5.5 (ต่อ)

การเปรียบเทียบ สภาพทั่วไป	ดีขึ้น (%)	เท่าเดิม (%)	เลวลง (%)	ไม่ทราบ (%)	รวม (%)
<u>การคมนาคม</u>					
ชาย	80.6	10.7	5.8	2.9	100.0
หญิง	79.2	12.3	5.2	3.2	100.0
<u>รวม</u>	79.8	11.7	5.4	3.1	100.0
	(205)	(30)	(14)	(8)	(257)
<u>บริการทางการแพทย์</u>					
ชาย	61.2	17.5	9.7	11.7	100.0
หญิง	48.1	17.5	17.5	16.9	100.0
<u>รวม</u>	53.3	17.5	14.4	14.8	100.0
	(137)	(45)	(37)	(38)	(257)
<u>ความสะดวกสบายในการ ซื้อหาเครื่องอุปโภคบริโภค</u>					
ชาย	74.8	14.6	8.7	1.9	100.0
หญิง	69.5	16.9	12.3	1.3	100.0
<u>รวม</u>	71.6	16.0	10.9	1.6	100.0
	(184)	(41)	(28)	(4)	(257)
<u>การพักผ่อนหย่อนใจ</u>					
ชาย	71.8	13.6	12.6	1.9	100.0
หญิง	70.1	9.7	12.3	7.8	100.0
<u>รวม</u>	70.8	11.3	12.5	5.4	100.0
	(182)	(29)	(32)	(14)	(257)

เมื่อเปรียบเทียบสภาพโดยทั่วไปของเมืองพัทลุงกับสถานที่ที่เคยอยู่เดิมก่อนจะย้ายมา ตามความคิดเห็นของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง จำแนกตามอายุ ภูมิภาคเนาเคิม และอาชีพปัจจุบัน จะเห็นว่าผู้ย้ายถิ่นชายที่มีอายุ 31-40 ปี จะมีความพอใจหรือเห็นว่าสภาพโดยทั่วไป ในเมืองพัทลุง ดีกว่าที่เดิมมากที่สุด คือร้อยละ 76.2 ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นหญิงจะมีความพอใจมากที่สุด ในช่วงอายุ 21-30 ปี และช่วงอายุ 31-40 ปี คือร้อยละ 63.2 และ 62.5 ตามลำดับ (ดูตาราง 5.6) ซึ่งจะเห็นว่าอยู่ในช่วงของวัยทำงานเป็นส่วนใหญ่ และอยู่ในช่วงของผู้ที่มีแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่คิดว่ามากที่สุด (ดูตาราง 4.9) และเมื่อพิจารณาในด้านภูมิภาคเนาเคิมของผู้ย้ายถิ่น กับ ลักษณะความพอใจ จะเห็นว่า ผู้ย้ายถิ่นโดยส่วนรวมที่มีภูมิภาคเนาเคิมอยู่นอกเขตเทศบาลจะมีความพอใจในสภาพที่เป็นอยู่ โดยเห็นว่าดีกว่าที่เคยอยู่เดิมมากกว่าผู้ที่มีภูมิภาคเนาเคิมอยู่ในเขตเทศบาล เป็นจำนวนร้อยละ 63.6 และ 55.8 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจชี้ให้เห็นถึงแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้ย้ายถิ่นจากชนบทย้ายเข้ามาเมืองพัทลุง ก็คือความเป็นเมืองที่มีลักษณะเด่นในด้าน การท่องเที่ยว และความเป็นอยู่ที่สะดวกสบาย โดยเมื่อพิจารณาแยกตามเพศ ผู้ย้ายถิ่นหญิงจะมีความพอใจมากกว่าชายเล็กน้อย คือร้อยละ 64.1 และ 63.0 ตามลำดับ (ดูตาราง 5.7)

เมื่อพิจารณาดังคุณลักษณะทางอาชีพปัจจุบันกับความพอใจในสภาพทั่วไปของเมืองพัทลุง จะพบว่า ผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่ไม่ว่าจะมีอาชีพประเภทใด มีความคิดเห็นว่าการมาอยู่เมืองพัทลุงมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีกว่าสถานที่ที่เคยอยู่เดิม โดยเฉพาะผู้ที่มีอาชีพช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกร จะมีความพอใจเป็นจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 67.4 โดยเมื่อพิจารณาแยกตามเพศจะเห็นว่าผู้ย้ายถิ่นชายที่มีอาชีพปัจจุบันในเมืองพัทลุงเป็นช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกร จะมีความพอใจสภาพทั่วไป ในเมืองพัทลุงมากที่สุด คือร้อยละ 73.7 จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ที่ปฏิบัติอาชีพทางด้านช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกร ซึ่งน่าจะมีความพอใจในสภาพความเป็นอยู่ทั่วไป ไปน้อยที่สุด กลับมีความพอใจในเมืองพัทลุงมากที่สุด โดยมากกว่ากลุ่มอาชีพทางด้านการค้าและการบริการที่จัดว่าน่าจะมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดีกว่า ดังที่แสดงไว้ในตาราง 5.8 ส่วนผู้ย้ายถิ่นหญิงที่มีความพอใจในสภาพทั่วไปของเมืองพัทลุง จะเห็นว่าเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพทางด้านการค้ามากที่สุด คือร้อยละ 62.5

ตารางที่ 5.6

การเปรียบเทียบสภาพโดยทั่วไปของเมืองพัทยากับสถานที่ที่เคยอยู่
เดิมก่อนจะย้ายมาเมืองพัทยา จำแนกตามเพศและอายุปัจจุบัน

การเปรียบเทียบ อายุปัจจุบัน	ดีกว่า (%)	ไม่ดีกว่า (%)	เป็นอย่าง เดียวกัน (%)	ไม่ตอบ (%)	รวม (%)
<u>ชาย</u>					
20 ปี และต่ำกว่า 20 ปี	65.0	20.0	15.0	-	100.0(20)
21 - 30	50.0	38.6	11.4	-	100.0(44)
31 - 40	76.2	4.8	19.0	-	100.0(21)
41 ปีขึ้นไป	55.6	33.3	11.1	-	100.0(18)
<u>หญิง</u>					
20 ปีและต่ำกว่า 20 ปี	51.5	36.4	9.1	3.0	100.0(33)
21 - 30	63.2	16.2	20.6	-	100.0(68)
31 - 40	62.5	28.1	9.4	-	100.0(32)
41 ปีขึ้นไป	52.4	23.8	23.8	-	100.0(21)
<u>รวม</u>					
20 ปีและต่ำกว่า 20 ปี	56.6	30.2	11.3	1.9	100.0(53)
21 - 30	58.0	25.0	17.0	-	100.0(112)
31 - 40	67.9	18.9	13.2	-	100.0(53)
41 ปีขึ้นไป	53.8	28.2	17.9	-	100.0(39)
<u>รวม</u>	59.1	25.3	15.2	0.4	100.0(257)

ตารางที่ 5.7

การเปรียบเทียบสภาพโดยทั่วไปของเมืองพัทยากับสถานที่ที่เคยอยู่เดิม
ก่อนจะย้ายมาเมืองพัทยา จำแนกตามเพศและภูมิลำเนาเดิม

การเปรียบเทียบ ภูมิลำเนาเดิม	ดีกว่า (%)	ไม่ดีกว่า (%)	เป็นอย่าง เดียวกัน (%)	ไม่ตอบ (%)	รวม (%)
<u>ชาย</u>					
ในเขตเทศบาล	56.1	31.1	12.3	-	100.0(57)
นอกเขตเทศบาล	63.0	21.7	15.2	-	100.0(46)
<u>หญิง</u>					
ในเขตเทศบาล	55.6	23.3	20.0	1.1	100.0(90)
นอกเขตเทศบาล	64.1	25.0	10.9	-	100.0(64)
<u>รวม</u>					
ในเขตเทศบาล	55.8	26.5	17.0	0.7	100.0(147)
นอกเขตเทศบาล	63.6	23.6	12.7	-	100.0(110)
<u>รวม</u>	59.1	25.3	15.2	0.4	100.0(257)

ตารางที่ 5.8

การเปรียบเทียบสภาพโดยทั่วไปของเมืองพหุภาคีกับสถานที่ที่เคยอยู่เดิม
ก่อนจะย้ายมาเมืองพหุภาคี จำแนกตามเพศและอาชีพปัจจุบัน

การเปรียบเทียบ	ดีกว่า	ไม่ดีกว่า	เป็นอย่าง เดียวกัน	ไม่ตอบ	รวม
อาชีพปัจจุบัน	(%)	(%)	(%)	(%)	(%)
ชาย					
เกษตรกร	*	-	-	-	* (2)
การค้า	51.3	33.3	15.4	-	100.0(39)
วิชาชีพ	*	*	*	-	* (4)
ช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวน					
การผลิต และกรรมกร	73.3	23.3	3.3	-	100.0(30)
พนักงานขายยานพาหนะ	*	-	-	-	* (2)
บริการ	55.0	20.0	25.0	-	100.0(20)
หญิง					
การค้า	62.5	19.4	18.1	-	100.0(72)
วิชาชีพ	*	-	*	-	* (4)
ช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวน					
การผลิต และกรรมกร	53.8	23.1	23.1	-	100.0(13)
เสมียน	12.5	37.5	50.0	-	100.0(8)
บริการ	60.0	28.0	10.0	2.0	100.0(50)
แม่บ้าน	50.0	16.7	33.3	-	100.0(6)
รวม					
เกษตรกร	*	-	-	-	* (2)
การค้า	58.6	24.3	17.1	-	100.0(111)
วิชาชีพ	50.0	25.0	25.0	-	100.0(8)
ช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวน					
การผลิต และกรรมกร	67.4	23.3	9.3	-	100.0(43)
เสมียน	12.5	37.5	50.0	-	100.0(8)
พนักงานขายยานพาหนะ	*	-	-	-	* (2)
บริการ	58.6	25.7	14.3	1.4	100.0(70)
แม่บ้าน	50.0	16.7	33.3	-	100.0(6)
รวม	58.8	24.4	16.4	0.4	100.0(250)**

* จำนวนตัวอย่างต่ำกว่า 5 ราย

** จำนวนตัวอย่างของผู้ที่ทำงานห้าปีปัจจุบัน มีทั้งหมด 250 คน

จากการพิจารณาเปรียบเทียบความพอใจในด้านต่างๆ ระหว่างเมืองพัทลุงกับสถานที่ที่เคยอยู่เดิมของกลุ่มตัวอย่างที่ย้ายมาเมืองพัทลุงดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อเมืองพัทลุง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของการที่เมืองพัทลุงมีความเจริญ ความสะดวกสบาย และเป็นแหล่งงานที่สำคัญที่จะเพิ่มพูนรายได้ของตน

นอกจากกลุ่มตัวอย่างจะมีความพอใจในเมืองพัทลุงแล้ว ยังมีความสนใจต่อกิจกรรมในเมืองอื่นได้แก่ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน การเลือกตั้ง เป็นต้น โดยพบว่าประชากรตัวอย่างร้อยละ 43.6 มีความสนใจต่อกิจกรรมเหล่านั้น โดยเฉพาะเพศชายจะมีมากกว่าเพศหญิง คือร้อยละ 55.3 และ 35.7 ตามลำดับ (ดูตารางในภาคผนวก)

5.2 ข้อดี-ข้อเสียในการดำรงชีวิตในเมืองพัทลุง และปัญหาของเมืองพัทลุงตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

การพิจารณาถึงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในเรื่องข้อดี-ข้อเสียในการดำรงชีวิตอยู่ในเมืองพัทลุง และปัญหาของเมืองพัทลุงนี้ จะเป็นตัวชี้วัดประการหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีภาพพจน์ที่ดีต่อเมืองพัทลุงหรือไม่ และมีแนวโน้มที่จะย้ายออกจากเมืองพัทลุงมากน้อยเพียงใด

จากตารางที่ 5.9 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิง ในเรื่องข้อดี-ข้อเสียในการดำรงชีวิตอยู่ในเมืองพัทลุง และปัญหาที่เมืองพัทลุงกำลังประสบอยู่ จะเห็นว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 เพศเท่าไรนัก กล่าวคือ ในด้านปัญหาของเมืองพัทลุง ผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่จะเห็นว่าเป็นเรื่องของระบบเศรษฐกิจตกต่ำและค่าครองชีพสูงมากที่สุด เป็นจำนวนร้อยละ 21.4 และ 27.3 ตามลำดับ นอกนั้นจะเป็นในเรื่องของการบริการในด้านระบบสาธารณสุข-สาธารณสุขการที่ไม่เพียงพอ และความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองและผู้คน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสียของการดำเนินชีวิตในเมืองพัทลุงตรงที่ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 เพศ จะมีความคิดเห็นว่าเป็นเมืองพัทลุงมีข้อเสียในการดำรงชีวิต อันเนื่องมาจากค่าครองชีพสูงมากที่สุด คือร้อยละ 29.1 และ 21.4 ตามลำดับ โดยที่รองลงมาจะมีข้อเสียในเรื่องของสภาพแวดล้อมทางสังคมไม่ดี อันเนื่องมาจากมีสถานเริงรมย์ และหญิงบริการมาก เป็นจำนวนร้อยละ 15.5 และ 18.8 ตามลำดับ ส่วนข้อเสียอื่นๆ นั้น ผู้ย้ายถิ่นหญิงจะมุ่งไปในเรื่องความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เป็นจำนวน

ร้อยละ 14.3 ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นชายจะมุ่งไปที่ข้อเสียในเรื่องการบริการทางสาธารณสุขโลก-สาธารณสุขการไม่ตี เป็นจำนวนร้อยละ 12.6

ส่วนความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในด้านข้อดีของการดำรงชีวิตอยู่ในเมืองพัทยา จะเห็นว่า ผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงจะมีความคิดเห็นในลักษณะที่คล้ายคลึงกันด้วย โดยเห็นว่าเมืองพัทยามีข้อดีในด้านการเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สวยงาม และอากาศดีมากที่สุด คือร้อยละ 33.0 และ 33.1 ตามลำดับ รองลงมาได้แก่ ความคิดเห็นที่ว่าพัทยาคือเมืองที่มีตลาดแรงงานมาก และมีสภาพเศรษฐกิจที่คล่องตัวพอสมควร เป็นจำนวนร้อยละ 24.3 และ 26.6 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังเป็นเมืองที่มีความสะดวกสบาย ซึ่งทำให้การเป็นอยู่เป็นไปอย่างรื่นรมย์ด้วย

ตารางที่ 5.9

อัตราส่วนร้อยละของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง จำแนกตามความคิดเห็น
เกี่ยวกับปัญหาที่เมืองพัทยากำลังประสบอยู่ และข้อดี
ข้อเสียในการดำรงชีวิตอยู่ในเมืองพัทยา

ความคิดเห็น	เพศ	ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)
<u>ปัญหา</u>				
ค่าครองชีพสูง+เศรษฐกิจตกต่ำ		21.4	27.3	24.9
ธุรกิจท่องเที่ยวตกต่ำ		13.6	5.8	9.0
สภาพแวดล้อมทางสังคมไม่ดี		2.9	5.8	4.7
ความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน		9.7	9.1	9.3
ความไม่เป็นระเบียบของบ้านเมือง และผู้คน		11.7	12.3	12.1
การบริการสาธารณสุขโลก- สาธารณสุขการไม่ตี		18.4	9.7	13.2
อื่นๆ		2.9	2.6	2.7
ไม่ทราบ		19.4	27.3	24.1
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(103)	(154)	(257)

ตารางที่ 5.9 (ต่อ)

ความคิดเห็น	เพศ	ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)
<u>ข้อดี</u>				
เศรษฐกิจดีพอสมควร (+ตลาดแรงงานมาก)		24.3	26.6	25.7
เป็นเมืองท่องเที่ยว (+อากาศดี)		33.0	33.1	33.1
มีชีวิตที่รื่นรมย์ สะดวกสบาย		16.5	16.2	16.3
การคมนาคมสะดวก		8.7	7.1	7.8
ไม่ทราบ		17.5	16.9	17.1
	<u>รวม</u>	100.0	100.0	100.0
		(103)	(154)	(257)
<u>ข้อเสีย</u>				
ค่าครองชีพสูง (+เศรษฐกิจตกต่ำ+ภาษีแพง)		29.1	21.4	24.5
สภาพแวดล้อมทางสังคมไม่ดี		15.5	18.8	17.5
ความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน		9.7	14.3	12.5
ความไม่เป็นระเบียบของบ้านเมือง และผู้คน		4.9	8.4	7.0
การบริการทางสาธารณสุข- สาธารณสุขการไม่ดี		12.6	8.4	10.1
อื่นๆ :- ความประพฤติของเจ้าหน้าที่ และข้าราชการบางกลุ่ม, สองแถวขูครัด		4.9	1.3	2.7
ไม่ทราบ		23.3	27.3	25.7
	<u>รวม</u>	100.0	100.0	100.0
		(103)	(154)	(257)

5.3 แผนการในอนาคต

จากการศึกษาในเรื่องของความพอใจต่อการดำรงชีวิตอยู่ในเมืองพัทยา และปัญหาของเมืองพัทยา ตลอดจนข้อดี-ข้อเสียในการดำรงชีวิตในเมืองพัทยา จะเห็นว่า ถึงแม้พัทยายังจะมีปัญหา และข้อเสียต่อการดำรงชีวิตของชุมชนในเมืองอยู่มากก็ตาม แต่เมืองพัทยาก็มีลักษณะที่ดึงดูด หรือมีข้อดีที่ทำให้ประชากรจากที่ต่างๆ ย้ายเข้ามาอยู่เช่นกัน ดังจะเห็นได้จากร้อยละ 52.9 ของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิงไม่คิดจะย้ายออกจากเมืองพัทยาแต่อย่างใด โดยในจำนวนของผู้ที่ต้องการจะอยู่เมืองพัทยาต่อไปนี้จะเห็นว่า เป็นกลุ่มตัวอย่างของเพศชายมากกว่าเพศหญิง เป็นจำนวนร้อยละ 58.3 และ 49.4 ตามลำดับ ในขณะที่ร้อยละ 45.9 ของผู้ย้ายถิ่นทั้งหมดมีความต้องการที่จะย้ายออกไปยังจังหวัดอื่นๆ โดยเป็นผู้ย้ายถิ่นหญิงมากกว่าผู้ย้ายถิ่นชาย คือร้อยละ 49.4 และ 40.8 ตามลำดับ (ดูตาราง 5.10) ซึ่งจากการที่เพศชายมีความต้องการที่จะอยู่เมืองพัทยาต่อไปมากกว่าหญิงนั้น อาจสืบเนื่องมาจากผู้ย้ายถิ่นชายมีความพอใจในงานที่ทำอยู่ปัจจุบันมากกว่าหญิง และมีความพอใจต่อสภาพทั่วไปของเมืองพัทยามากกว่าหญิงด้วย (ดูตาราง 5.2 และ 5.5)

สำหรับผู้ย้ายถิ่นร้อยละ 45.9 (จำนวน 118 คน) ที่คิดจะย้ายออกจากเมืองพัทยา ในตาราง 5.11 นั้น จะเห็นว่าส่วนใหญ่ยังไม่มีแผนการที่แน่นอนแต่อย่างใด มีเพียงร้อยละ 20.3 ของผู้ที่ต้องการจะย้ายออกเท่านั้น ที่คาดว่าจะย้ายออกภายใน 1-3 ปี โดยส่วนใหญ่จะย้ายไปภาคกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรุงเทพมหานครเป็นจำนวนร้อยละ 28.0 โดยเมื่อพิจารณาแยกตามเพศจะเป็นผู้ย้ายถิ่นชายมากกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิง คือร้อยละ 33.3 และ 25.0 ตามลำดับ รองลงมาได้แก่ ความต้องการจะย้ายไปภาคตะวันออก ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิงมากกว่าชาย คือร้อยละ 23.7 และ 9.5 ตามลำดับ ซึ่งเหตุผลในการที่จะย้ายออกนั้น จะเห็นว่ามีความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง กล่าวคือ ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีเหตุผลในการย้ายออกเนื่องมาจากความต้องการไปหางานทำที่ดีกว่า หรือมีรายได้มากกว่าในที่อื่นมากที่สุด เป็นจำนวนร้อยละ 38.1 ส่วนผู้ย้ายถิ่นจะมีเหตุผลในการย้ายออก เนื่องมาจากความต้องการกลับภูมิลำเนาเดิมไปอยู่ร่วมกับญาติพี่น้องมากที่สุด คือร้อยละ 36.8 นั่นคือ ผู้ย้ายถิ่นชายที่ต้องการจะย้ายออกจะมีเหตุผลเนื่องมาจากเรื่องงานเป็นสำคัญ ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นหญิงที่ต้องการย้ายออกจะมีเหตุผลสืบเนื่องมาจากเรื่องครอบครัวเป็นสำคัญ

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิง ยังไม่มีแผนการที่แน่นอนในการที่จะย้ายออกจากเมืองพัทธา ดังนั้น ร้อยละ 82.2 ของผู้ที่ต้องการจะย้ายออก จึงไม่มีการเตรียมการไว้แต่อย่างใด

ตารางที่ 5.10

อัตราส่วนร้อยละของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง จำแนกตามความคิดในการย้ายออก

	เพศ	ชาย	หญิง	รวม
ความคิดในการย้ายออก		(%)	(%)	(%)
คิดจะย้าย		40.8	49.4	45.9
ไม่คิดจะย้าย		58.3	49.4	52.9
ไม่ทราบ		1.0	1.3	1.2
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(103)	(154)	(257)

ตารางที่ 5.11

อัตราส่วนร้อยละของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิงที่ต้องการจะย้ายออกจากเมืองพัทยา
จำแนกตามภาคภูมิศาสตร์ที่ต้องการจะย้ายไปอยู่, วันเวลาที่จะย้าย,
เหตุผลที่จะย้าย และการเตรียมการย้าย

การเตรียมการย้าย	เพศ	ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)
<u>จังหวัดที่คิดจะย้ายไป</u>				
ภาคเหนือ		9.5	14.5	12.7
ภาคกลาง		33.3	25.0	28.0
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		9.5	10.5	10.2
ภาคใต้		4.8	2.6	3.4
ภาคตะวันออก		9.5	23.7	18.6
ไม่ทราบ		33.3	23.7	27.1
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(42)	(66)	(118)*
<u>วันเวลาที่จะย้าย</u>				
ภายใน 1 ปี		9.5	11.8	11.0
ภายใน 2-3 ปี		11.9	2.6	5.9
3 ปีขึ้นไป		-	5.3	3.4
อื่นๆ :- เมื่อมีทุน/ได้งานใหม่ที่คิดว่า		2.4	30.3	20.4
ไม่ทราบ		76.2	50.0	59.3
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(42)	(76)	(118)*
<u>เหตุผลที่จะย้าย</u>				
ต้องการหางานทำที่คิดว่า		38.1	32.9	34.7
กลับภูมิลำเนาเดิมไปอยู่กับญาติพี่น้อง		21.4	36.8	31.4
ต้องการมีชีวิตที่รื่นรมย์กว่า/หาประสบการณ์ใหม่		19.0	7.9	11.9
เพื่อศึกษาต่อ/ฝึกอาชีพ		-	5.3	3.4
อื่นๆ :- ตามครอบครัว,หน้าที่การงาน		9.5	13.2	11.9
ไม่ตอบ		11.9	3.9	6.7
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(42)	(76)	(118)*
<u>การเตรียมการย้าย</u>				
เตรียมแล้ว		21.4	15.8	17.8
ยังไม่ได้เตรียม		78.6	84.2	82.2
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(42)	(76)	(118)*

* จำนวนตัวอย่างของผู้ที่ต้องการจะย้ายออกจากเมืองพัทยา มีทั้งหมด 118 คน เป็นจำนวนเพศชาย 42 คน เพศหญิง 76 คน

สำหรับผู้ย้ายถิ่นร้อยละ 52.9 ของทั้งหมด (จำนวน 136 คน) ที่ต้องการจะอยู่ในเมืองพัทยาต่อไป ในตาราง 5.12 จะเห็นว่าทั้งผู้ย้ายถิ่นชายและหญิง จะมีเหตุผลของการอยู่อาศัยสืบเนื่องมาจากเรื่องงานเป็นสำคัญเช่นกัน แต่ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีเป็นจำนวนมากกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิงเป็นจำนวนร้อยละ 58.3 และ 43.3 ตามลำดับ โดยจะเป็นในลักษณะที่ว่า งานปัจจุบันมีความมั่นคงและรายได้คืออยู่แล้ว ทำให้พอมีกินมีใช้และเหลือเก็บอยู่บ้าง ในขณะที่เหตุผลทางด้านครอบครัวในแง่ของการมาสร้างครอบครัวหรือการที่มีญาติพี่น้องอยู่ในเมืองพัทยา จะเห็นว่ามีผลสำคัญรองลงมา โดยผู้ย้ายถิ่นจะมีเหตุผลทางด้านครอบครัวนี้มากกว่าชาย คือร้อยละ 31.6 และ 16.7 ตามลำดับ ส่วนเหตุผลเกี่ยวกับชีวิตที่รื่นรมย์ในเมืองพัทยา หรือการที่เมืองพัทยามีความเจริญ สะดวกสบาย จึงทำให้ต้องการจะอยู่ต่อ นั้น จะเห็นว่ามีผลสำคัญอยู่เช่นกัน โดยเฉพาะเพศหญิงจะมีมากกว่าเพศชาย คือร้อยละ 22.4 และ 11.7 ตามลำดับ

ดังนั้น เกี่ยวกับแรงจูงใจของผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงที่มีความต้องการจะอยู่เมืองพัทยาต่อไป จะเห็นว่ามีผลสอดคล้องกับแรงจูงใจโดยทั่วไปของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิงที่ย้ายมาเมืองพัทยายู่บ้างคือ ชายจะมีแรงจูงใจในเรื่องงานมากกว่าหญิง ในขณะที่หญิงจะมีแรงจูงใจในเรื่องครอบครัวมากกว่าชาย

ตารางที่ 5.12

อัตราส่วนร้อยละของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิงที่ไม่คิดจะย้ายออก จำแนกตามเหตุผลที่ต้องการจะอยู่ในเมืองพัทยาต่อไป

เหตุผลที่ต้องการอยู่อาศัย	เพศ	ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)
งานมั่นคง/รายได้ดี		58.3	43.4	50.0
ครอบครัว/ญาติพี่น้องอยู่ในเมืองพัทยา		16.7	31.6	25.0
เมืองพัทยามีความเจริญ สะดวกสบาย		11.7	22.4	17.6
อื่นๆ :- ใกล้บ้าน		10.0	2.6	5.9
ไม่ตอบ		3.4	-	1.5
<u>รวม</u>		100.0	100.0	100.0
		(60)	(76)	(136)*

* จำนวนตัวอย่างของผู้ที่ต้องการจะอยู่เมืองพัทยามีทั้งหมด 136 คน

สรุป แรงจูงใจที่จะอยู่เมืองพัทยา

จากลักษณะความพึงพอใจของประชากรตัวอย่างที่มีต่อเมืองพัทยา โดยเปรียบเทียบระหว่างสภาพความเป็นอยู่ต่างๆ ตลอดจนค่าครองชีพในเมืองพัทยากับสถานที่ที่เคยอยู่เดิมพบว่า

แม้ว่าผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่จะมีความคิดเห็นว่ ค่าครองชีพหรือค่าใช้จ่ายต่างๆ ในเมืองพัทยากว่าสถานที่ที่เคยอยู่เดิม และทำให้ผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงต้องประสบกับปัญหาในเรื่องเงินไม่พอใช้ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสภาพต่างๆ ไป ทั้งในแง่ของรายได้จากงานที่ทำอยู่ปัจจุบันในเมืองพัทยา ซึ่งผู้ย้ายถิ่นมากกว่า 2 ใน 3 มีรายได้มากกว่างานที่เคยทำอยู่เดิมก่อนจะย้ายมา จึงทำให้ร้อยละ 80 ของผู้ย้ายถิ่น มีความพอใจในงานที่ทำอยู่ปัจจุบัน และส่วนใหญ่ไม่คิดจะเปลี่ยนงานที่ทำแต่อย่างใด ประกอบกับความสะดวกสบายในด้านต่างๆ ที่ได้รับตั้งแต่ย้ายมาอยู่เมืองพัทยา จึงทำให้ผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะอยู่เมืองพัทยาต่อไป

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึง ข้อดี-ข้อเสียของการดำรงชีวิตอยู่ในเมืองพัทยา และปัญหาของเมืองพัทยา ตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง จะเห็นว่า แม้ผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงมีความเห็นว่าปัญหาสำคัญของเมืองพัทยาและข้อเสียของการดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบันจะเกี่ยวเนื่องกับการที่เมืองพัทยามีเศรษฐกิจตกต่ำและมีค่าครองชีพที่สูงมาก แต่ข้อดีของการดำรงชีวิตอยู่จะเป็นในเรื่องของการที่พัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สวยงามและมีอากาศดีมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การที่พัทยาเป็นเมืองที่มีตลาดแรงงานมาก และยังมีสภาพเศรษฐกิจที่คล่องตัวพอสมควร นอกจากนั้นจะเป็นในเรื่องของความสะดวกสบาย ซึ่งทำให้สภาพความเป็นอยู่เป็นไปอย่างรื่นรมย์

จากลักษณะดังกล่าวข้างต้น จึงพบว่า ผู้ย้ายถิ่นมากกว่าครึ่งไม่คิดจะย้ายออกจากเมืองพัทยาแต่อย่างใด โดยในจำนวนของผู้ที่ต้องการจะอยู่เมืองพัทยาต่อไปนี้จะเห็นว่า ประมาณครึ่งหนึ่งมีเหตุผลของการอยู่ต่อ สืบเนื่องมาจากเรื่องงานเป็นสำคัญ ในลักษณะที่ว่า งานปัจจุบันมีความมั่นคงและรายได้ดี ทำให้พอมีกินมีใช้ และเหลือเก็บอยู่บ้าง โดยเมื่อจำแนกตามเพศ จะเห็นว่า เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่เหตุผลที่มีความสำคัญรองลงมา จะเกี่ยวเนื่องกับเรื่องครอบครัว โดยเพศหญิงจะมีเป็นจำนวนมากกว่าเพศชาย ในลักษณะของการมีญาติพี่น้องอยู่ที่เมืองพัทยา และการมาสร้างครอบครัว และเมื่อพิจารณาถึงผู้ย้ายถิ่นที่คิดจะย้ายออกจากเมืองพัทยา จะพบว่า ส่วนใหญ่ยังไม่มีแผนการในการย้ายออกที่แน่นอนแต่อย่างใด ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของ

กำหนดระยะเวลาที่จะย้ายออก หรือใน เรื่องของจังหวัดที่ต้องการจะย้ายไปอยู่ ดังนั้นส่วนใหญ่จึง
ไม่ได้มีการเตรียมการย้ายแต่อย่างใด และเหตุผลที่ต้องการจะย้ายออกจากเมืองพัทยา ประมาณ
2 ใน 3 จะสืบเนื่องมาจากความต้องการที่จะไปทำงานทำที่ดีกว่า และความต้องการกลับ
ภูมิลำเนาเดิมไปอยู่ร่วมกับญาติพี่น้อง